

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 385/06-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. B. N., B., zastúpeného advokátom JUDr. R. L., K., vo veci porušenia jeho základného práva na zákonného sudcu upraveného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Ndtš 3/2005 z 19. januára 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. B. N. o d m i e t a z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2006 doručená sťažnosť Ing. B. N., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. L., K., vo veci porušenia jeho základného práva na zákonného sudcu upraveného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Ndtš 3/2005 z 19. januára 2006.

Zo sťažnosti i predložených príloh vyplýva, že sťažovateľ v trestnej veci vedenej Špeciálnym súdom Pezinok (ďalej len „špeciálny súd“) pod sp. zn. PK – 1 Tš 6/05 podal návrh na odňatie a prikázanie veci podľa § 25 Trestného poriadku. O tomto návrhu

sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením z 19. januára 2006 sp. zn. 1 Ndtš 3/2005 tak, že vec špeciálnemu súdu neodňal.

Podľa názoru sťažovateľa „... NS SR nedostatočne preskúmal predchádzajúce konanie vo veci keď nezistil, že Úrad špeciálneho prokurátora SR pred podaním žaloby na Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý v tom období vykonával aj funkciu ŠS, nedoručil túto do vlastných rúk žalovanému a ani jeho právnenému zástupcovi. Pri dôslednom preskúmaní trestného spisu bol by NS SR zistil procesné nedostatky a to, že na rozhodovanie veci v tomto prípade je príslušný všeobecný okresný súd“.

Sťažovateľ tvrdí, že označeným uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a žiada, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vydal nasledovné rozhodnutie:

„Sťažnosť Ing. B. N. zastúpeného advokátom JUDr. R. L. proti uzneseniu NS SR z 19. 1. 2006, sp. zn. 1 Ndtš 3/2005 je opodstatnená a Špeciálny súd v Pezinku nie je príslušný na konanie v tejto trestnej veci.“

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa ňou domáha vyslovenia porušenia svojho práva na zákonného sudcu upraveného v čl. 48 ods. 1 ústavy, pretože obžaloba vypracovaná Úradom špeciálneho prokurátora nebola sťažovateľovi ani jeho právnomu zástupcovi doručená pred 15. aprílom 2005, ktorý deň je vzhľadom na text § 454aa ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok platný do 31. decembra 2005“) rozhodujúci pre určenie príslušnosti špeciálneho súdu.

Pre posudzovanie sťažnosti sťažovateľa boli relevantné zistenia ústavného súdu zo spisu sp. zn. PK 1 Tš 6/2005, z ktorých vyplýva, že

- a) v trestnej veci sťažovateľa bolo uznesenie o začatí trestného stíhania za trestný čin podplácania podľa § 161a ods. 1 a 2 Trestného zákona vydané vyšetrovateľom Policajného zboru Slovenskej republiky 1. júna 2004 (č. 1. 1).
- b) upovedomenie o podaní obžaloby Úradom špeciálnej prokuratúry bolo sťažovateľovi a jeho právnomu zástupcovi oznamované listami č. VII Gv 61/04-101 a č. VII Gv 51/04-103 (zväzok č. II, č. 1. 163 a 165), pričom kópie týchto listov boli Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“), ktorý v tom čase vykonával aj právomoc špeciálneho súdu, ako aj samotná obžaloba doručené 12. apríla 2005 (č. 1. 167 a nasl.).

Z uvedených skutočností vyplýva, že na posúdenie námietky sťažovateľa o tom, že vo veci bol príslušný konať nie špeciálny súd, alebo všeobecný súd, je potrebné správne interpretovať § 454aa ods. 1 Trestného poriadku platného do 31. decembra 2005, ktorý znie:

„(1) Vo veci, v ktorej bolo začaté trestné stíhanie pred 1. septembrom 2004 a pôvodne v nej vykonával dozor podľa § 174 prokurátor okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry, vojenskej obvodnej prokuratúry alebo vyššej vojenskej prokuratúry a ktorá bola postúpená Úradu špeciálnej prokuratúry z dôvodu § 454a, je príslušný na konanie od nadobudnutia účinnosti tohto zákona prokurátor okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry, vojenskej obvodnej prokuratúry alebo vyššej vojenskej prokuratúry, ktorý bol príslušný v danej veci pred 1. septembrom 2004, ak do nadobudnutia účinnosti tohto zákona nebola podaná obžaloba. Súdne konanie a úkony v prípravnom konaní vykoná v takom prípade okresný súd, krajský súd, vojenský obvodový súd alebo Vyšší vojenský súd, ktorý bol príslušný na konanie pred 1. septembrom 2004; to neplatí, ak o príslušnosti Úradu špeciálnej prokuratúry rozhodne generálny prokurátor podľa osobitného predpisu; v takom prípade súdne konanie a úkony v prípravnom konaní vykoná Špeciálny súd.“

Citované ustanovenie Trestného poriadku platného do 31. decembra 2005 nadobudlo účinnosť 15. apríla 2005, z čoho vyplýva, že v trestných veciach, v ktorých nebola do 15. apríla 2005 podaná obžaloba, je príslušný konať všeobecný súd, ktorý bol príslušný na konanie pred 1. septembrom 2004. V danom prípade bola obžaloba doručená krajskému súdu, ktorý v tom čase vykonával aj právomoc špeciálneho súdu, 12. apríla 2005, t. j. pred 15. aprílom 2005, čo zakladá podľa názoru ústavného súdu v zmysle vyššie citovaného § 454aa ods. 1 Trestného poriadku platného do 31. decembra 2005 príslušnosť tohto súdu rozhodnúť vo veci. Tento právny názor oprel ústavný súd o interpretáciu slovného spojenia „(ne) bola podaná obžaloba“ použitého v označenom ustanovení Trestného poriadku platného do 31. decembra 2005. V zmysle citovaného ustanovenia treba považovať obžalobu za podanú dňom jej doručenia príslušnému súdu, ktorý je o nej príslušný rozhodnúť, a nie jej doručením obžalovanému, príp. jeho právnomu zástupcovi, bez ohľadu na § 63 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku platného do 31. decembra 2005, podľa ktorého sa obžaloba doručuje obvinenému do vlastných rúk, pretože doručenie obžaloby obvinenému nič nemení na tom, že obžaloba bola podaná, naopak, len potvrdzuje, že

obžaloba už bola predtým podaná. Tento záver potvrdzuje aj skutočnosť, že samotné podanie obžaloby nezakladá obvinenému (obžalovanému) dôvod na podanie opravného prostriedku ani uplatnenie iného procesného práva ustanoveného Trestným poriadkom platného do 31. decembra 2005. Naopak súdu, ktorému bola podaná obžaloba, vznikajú povinnosti vyplývajúce mu z § 181 a nasl. Trestného poriadku platného do 31. decembra 2005.

Na základe toho ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená, pretože zo skutočností v nej uvedených nevyplýva žiadna súvislosť s namietanými právami sťažovateľa.

Nad rámec uvedeného považoval ústavný súd za potrebné uviesť, že v odôvodnení napadnutého uznesenia sp. zn. 1 Ndtš 3/2005 z 19. januára 2006 sa najvyšší súd výslovne nezaoberal námietkou sťažovateľa o nepríslušnosti špeciálneho súdu konať v danej veci z dôvodu uvádzaného v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu. V tejto súvislosti ústavný súd z predloženej dokumentácie zistil, že túto námietku sťažovateľ síce naznačil na hlavnom pojednávaní pred špeciálnym súdom 21. novembra 2005 ako jeden z dôvodov svojho návrhu na odňatie mu veci, ale v písomne podanej sťažnosti z 8. decembra 2005 k uzneseniu samosudcu špeciálneho súdu z 21. novembra 2005, ktorá bola predmetom rozhodovania najvyššieho súdu na pojednávaní 19. januára 2006, ju už bližšie nekonkretizoval. Bez ohľadu na túto skutočnosť podľa názoru ústavného súdu v danom prípade bol na konanie príslušný špeciálny súd, a preto nemohlo byť uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Ndtš 3/2005 z 19. januára 2006, ktorým tento súd neodňal trestnú vec sťažovateľa špeciálnemu súdu, porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2006